

LBRIS

We know
books

JOANA VOICA

UN MIC MANUAL DE
ASTROLOGIE

LETRAS
Promovăm autorii români

Cuprins

Istorie, mituri, preconcepții	6
Soarele	17
Luna.....	18
Restul planetelor.....	19
Mercur	20
Venus	21
Marte	22
Jupiter	23
Saturn	24
Uranus	25
Neptun	27
Pluto	28
Principiul sectei.....	29
Semnele Zodiacale	37
Casele	56
Aspectele	65

În ultimii ani, calea acestei schimbări pare să se îndrepte din ce în ce mai mult spre spiritualitate și astrologie. Ca orice lucru ce devine popular, greutatea multitudinii pare să sape un hău al dezinformării. Pentru a fi loial titlului cărții, nu mă voi înhăma la discuții prea filozofice pe această temă, însă țin să menționez un lucru foarte important:

Cartea aceasta nu te va face astrolog, nici nu îți va desluși complet misterele nesfârșite ale astrelor.

Scopul ei este de a explica, pe românește, lucrurile de bază ce trebuie înțelese pentru a porni în călătoria de cunoaștere a sinelui, definită prin astrogramă sau harta astrală...sau te poate ajuta să impresionezi tipa care ți-a cerut data nașterii pentru a te verifica. Oricare este situația ta, cărticica aceasta este aici ca să te ajute.

Acestea fiind spuse, haideți să pornim.

Legendă

Berbec		Balanță		Soarele		Jupiter	
Taur		Scorpion		Luna		Saturn	
Gemeni		Săgetător		Mercur		Neptun	
Rac		Capricorn		Venus		Uranus	
Leu		Vărsător		Marte		Pluto	
Fecioară		Pești					

Astrologia este una dintre cele mai vechi științe.

Izvoarele istorice ce pot fi dovedite ne duc cu aproximativ 4000 de ani în urmă în antichitatea Mesopotamiei. Deși în documentele istorice grecești cetățenii Mesopotamiei se lăudau că ar deține observații ale cerului ce se duc în spate cu mult mai multe mii de ani, ceea ce putem dovedi cu siguranță astăzi este că în mileniul al 2 - lea î.Hr., astrologia se practica deja. Câteva sute de ani mai târziu, în această zonă se puteau găsi colegii întregi care se ocupau doar cu acest subiect.¹

Inițial, astrologia a fost folosită aici pentru a prezice evenimente legate de țară și conducătorul ei, însă cel mai vechi document care descrie atributele psihologice de bază ale unui individ în concordanță cu astrograma este din 410 î.Hr.

Studiul astrologiei nu se dezvoltă doar aici. Egipt, India, China, toate imperiile civilizate au observat o legătură între mișcarea astrelor și evenimentele de pe Pământ. Texte cu informații despre descoperirile fiecărui popor au călătorit între imperii, însă concretizarea fundației pentru ceea ce practicăm astăzi nu a fost făcută până la cuceririle lui Alexandru cel Mare și întemeierea Alexandriei.

Acest oraș a fost la vremea sa o capitală a cunoașterii, ce a atras oameni de știință din toate colțurile lumii, combinând astfel nenumărate tradiții, printre care și astrologia.

De aici încolo, observațiile împreună cu tehnicile descrise au fost în continuă dezvoltare, dar și deplasare. Din Egipt în Imperiul Roman, în India și în diferitele califate arabe, până în perioada revoluției științifice. Deși astrologia până în acest punct a combătut diferite filozofii religioase, momentul în care Copernicus și-a popularizat faimoasa teorie a marcat un punct în care oamenii au fost mai puțin dispuși să creadă în efectul astrelor asupra condițiilor de pe Pământ, crezând în mod eronat că schimbarea centrului în jurul căruia se mișcă Sistemul Solar ar nega veridicitatea observațiilor conduse până atunci.

Această teorie poate fi combătută la rândul ei din mai multe unghiuri. Cel mai ușor este prin a înțelege modul de gândire al celor ce au pus bazele astrologiei. Mulți dintre antici priveau astrele ca pe un fel de ceas ce arată ora, nu ca pe ceva ce ar cauza direct evenimentele. Un alt argument vine chiar din descoperirile fizicii moderne. De la teoria relativității la inseparabilitatea cuantică, din ce în ce mai mulți fizicieni sunt de acord cu teoriile antice care explică o mișcare polifonică (nu ne gândim aici la telefoane) și inteligență

¹Pentru o descriere mai bogată în istorie și context filozofic, se recomandă cartea *Hellenistic Astrology* de Chris Brennan.

a cosmosului, tipare și structuri care pot fi identificate din punct de vedere matematic în tot ce există. Dar din nou, nu suntem aici să îl discutăm pe David Bohm, asta se va întâmpla în alte cărți.

Revenind la oile noastre cronologice, după Copernicus, moartea și reînvierea practicii astrologiei, dar și faptul că a fost utilizată de oameni ce erau concomitent și astronomi, a dus la o minciună des citată în cărțile moderne, și anume că până acum câteva secole cele două științe ar fi fost una și aceeași. Această idee nu este decât un rezultat al ignoranței, având în vedere că ramura observării stelelor ce se ocupă cu precizie - numită *astrologie*, și cea care se ocupă cu observarea și calcularea mișcărilor acestora - numită *astronomie*, s-au despărțit nu mai curând de secolul 5 î.Hr., când observațiile deja mai vechi de un mileniu au condus la crearea efemeridelor - documente unde tranzitele erau precalculate. Însă asta nu schimbă faptul că nume ca Johann Kepler, Tycho Brahe, dar și Galileo Galilei au practicat astrologia în același timp cu astronomia.

Concentrându-ne pe timpuri mai recente, ideea că semnul Soarelui este ceea ce ar defini personalitatea în general, nu are mai mult de aproximativ un secol și îi este datorată lui Alan Leo, un teosofist faimos în cercurile astrologice. Prin încercarea lui de a repopulariza astrologia, el a reușit să aducă această idee în ochiul publicului, iar mai apoi, aceasta a fost preluată de către ziare. Asta nu presupune că Soarele nu ar fi un punct important în horoscop, însă conceptul a prins așa de tare pentru că Soarele este singurul corp care se mișcă cu un ritm constant, având aceeași poziție zodiacală în fiecare an. Cu alte cuvinte, este ușor să știi care este zodia Soarelui dacă îți știi ziua nașterii, însă nu este la fel de ușor să îți știi zodia Lunii, care se poate mișca între 7 și 14 grade pe zi.

Înainte de această perioadă, dacă cineva te întreba ce semn ești, cel mai probabil ai fi răspuns cu Ascendentul, apoi cu Soarele și Luna, în termeni moderni „The Big Three”.

„Și asta ce înseamnă?”

Pentru a înțelege de fapt harta astrală, trebuie să scoatem un pic dacă nu nasul, măcar mintea pe afară.

Cele 12 constelații ale Zodiacului nu sunt toate constelațiile de pe cer, însă sunt constelațiile prin care astronomii din vechime au observat că se mișcau *planetele*. Cuvântul *planete* vine din termenul *planetes asteres* care înseamnă *stele rătăcitoare*², spre deosebire de *asteres* - *stelele*, care nu se prea mișcau³. Acum nu mai sună așa stupid, nu?

²eng., wandering stars

³Pe lângă planete mai există și un cerc al stelelor fixe. Ele nu sunt atât de fixe cum se dau, având în vedere că se mișcă 1 grad la 72 ani. Deși semnificațiile acestora sunt mult peste scopul cărții, este demn de menționat că și ele au semnificații speciale, dar cu caracteristici diferite față de cele planetare.

Până în 1781 doar 7 din aceste planete fuseseră descoperite: Soarele, Luna, Mercur, Marte, Venus, Jupiter și Saturn, drept pentru care sunt cunoscute ca **Planetele Tradiționale**, ele fiind singurele care pot fi observate cu ochiul liber. Uranus, Neptun și Pluto nu au fost descoperite până în 1781, 1846 și 1930. Fiecare a corespuns unui ciclu și nivel de cunoaștere diferit al umanității, însă vom vorbi despre asta mai târziu.

Astronomii antici au observat, de asemenea, că acești rătăcitori urmează o cale neabătută prin anumite constelații. Această cale este cunoscută sub numele de *ecliptică* prin *zodiacul constelațional*.

Zodiacul pe care îl știm noi este, de fapt, o formă matematic idealizată a constelațiilor. Formele de pe cer nu corespund concret acestei delimitări, ele fiind de diferite mărimi. De exemplu, Racul și Berbecul sunt foarte mici, iar Fecioara foarte mare.

Deoarece aceste formațiuni sunt neuniforme ca mărime, o măsură standardizată de 12 semne a 30 de grade fiecare a fost impusă undeva în jurul secolului al V-lea î.Hr., de către colegiile din Mesopotamia. Mai târziu, de la cuvântul latin *sidereus*, care înseamnă *al stelelor*, ni s-a dat *zodiacul sidereal*, ce servește ca o delimitare simbolică și idealizată care nu se aliniază perfect cu constelațiile în sine.

În etapele de dezvoltare ale astrologiei, anotimpurile erau aliniată cu zodiacul sidereal. Începutul anului solar și primăvara se aflau în punctul echinocțiului de primăvară. Soarele traversa ecuatorul ceresc, făcând ziua și noaptea de lungime egală, în ziua în care acesta intra în semnul și constelația Berbecului.

Această aliniere a influențat interpretarea semnelor zodiacale, făcând loc unei a treia diviziuni a eclipticii: *zodiacul tropical*, delimitat de gradul echinocțiilor și solstițiilor.

Când alcătuia un catalog al stelelor, în jurul anului 120 î.Hr., astronomul grec Hipparchus a observat că pozițiile stelelor au fost schimbate sistematic față de măsurătorile anterioare, ceea ce indica faptul că nu stelele se mișcau, ci platforma de observație. Această mișcare, cauzată în principal de influența gravitațională a Soarelui și a Lunii asupra ecuatorului pământesc, ține de orientarea axei de rotație a Pământului într-o perioadă de 25.772 de ani, și a fost a treia ce a fost descoperită, după rotație și mișcarea de revoluție. Această rotație ciclică a axei Pământului este numită *precesia echinocțiilor*.

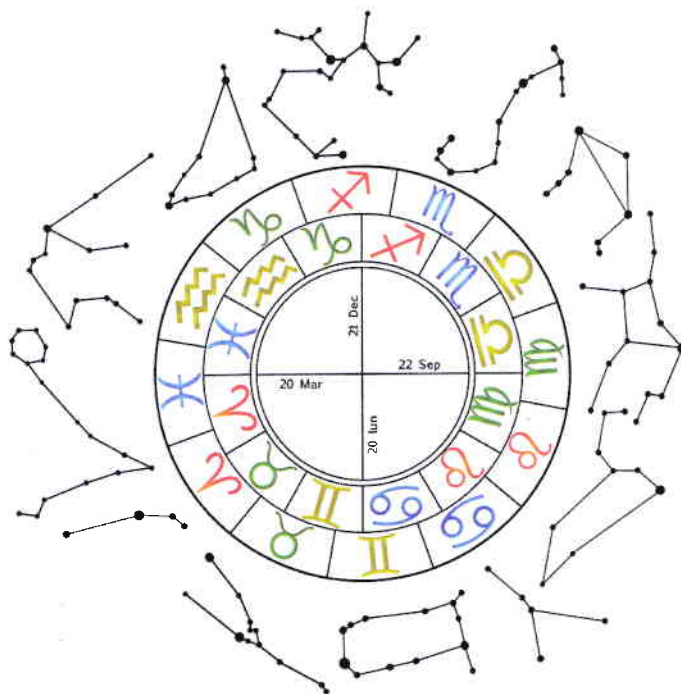
Datorită acestui fenomen, zodiacurile au început să se depărteze încet, cu o rată de aproximativ un grad la 72 de ani, rezultând, în prezent, la o diferență de aproximativ 24 de grade. Acum poziția Soarelui este în constelația Vărsătorului la echinocțiul de primăvară.

Fiecare tranzit de acest tip printr-un semn se numește Eră și se deplasează înapoi prin Zodiac. De aici și termenii ca Era Vărsătorului⁴.

⁴The Age of Aquarius

Începutul exact al fiecărei Ere este un subiect foarte dezbătut, unii spunând că Era Vărsătorului a început la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, sau chiar încă din 1880, în timp ce alții o plasează spre sfârșitul acestui secol.

Ceea ce este sigur, este faptul că în prezent suntem definitiv în această Eră, și indiferent de când a început, pragul este deja trecut. Demn de notat este, de asemenea, faptul că tranziția între Ere nu este ceva ce se termină miercuri și începe joi, ci un proces îndelungat din punct de vedere al unei vieți umane. Dacă considerăm aceste Ere ca niște stadii de energii diferite, o trecere de această natură dintr-un punct în celălalt, va fi simțită ca un conflict între valori diferite, unde un tip de energie devine mai predominant. Dar vom afla despre semnificațiile acestor valori mai târziu. Ce este relevant acum este că, în prezent, cele 3 zodiacuri arată așa:

Roata exterioară: formele zodiacului constelațional

Roata mijlocie: zodiacul sideral

Roata interioară: zodiacul tropical

În ceea ce privește zodiacul, partea relevantă în astrologie⁵ este cea tropicală, așa că părțile siderale și constelaționale nu sunt folosite. Deși universul este în continuă schimbare, ca un soi de dicționar anapoda, cheia deslușirii lui se află la început - în momentul conceperii întregului sistem.

Esențialmente, zodiacul este harta, discul celestial pe care sunt suprapuse pozițiile punctelor de interpretare. Cele 12 zodii descriu modurile diferite în care anumite caracteristici sunt exprimate.

Pe scurt: Zodiile sunt *cum*?

Cum și ce

Pentru un *cum* avem nevoie și de un *ce*.

Și ce altceva se mișcă prin zodiac, dacă nu planetele?

Planetele pe care le știm din astronomie, sunt definite drept corpuri cerești care sunt:

- * în orbita Soarelui
- * au suficientă masă pentru a avea o formă sferică
- * au curățat zona din jurul orbitei

În astrologie, definiția nu este dată de aceste proprietăți compoziționale, ci de modul în care mișcarea lor era observată, adică rătăcitoare. Datorită acestui fapt, în lista de planete se află și Soarele și Luna, deși ele au un rol aparte de *luminători*.

Pentru a complica lucrurile mai mult, și din nefericire, a ajuta în ridiculizarea acestei arte de către cei ignoranți, deși retrogradat (sic!) din funcția de planetă, Pluto are semnificații oarecum similare cu restul planetelor. Caracteristicile plutoniene sunt însă, mai aproape de o categorie distinctă în care se află alte două puncte importante: Nodurile Lunii. De dragul simplității, nu vom aplica definiția de planete acestor puncte, deși ele sunt destul de importante cât să-și merite propria definiție și explorare mai târziu.

Revenind la oile noastre rătăcitoare, planetele reprezintă diferite sfere ale vieții. Ele sunt simboluri ale unor forțe pe care în limbajul modern le numim arhetipuri. Dincolo de definiția jungiană, care structurează

⁵În tradiția expusă, pentru că în Jyotish care se practică majoritar în India, zodiacul folosit este cel sideral. Din nou, explicația în ceea ce privește *de ce*-urile se extinde peste scopul acestei cărți, dar pentru a aplica tehnicile expuse în acest text este necesară folosirea metodelor descrise.

psihicul uman, aceste sfere guvernează organizarea întregii experiențe pământești, incluzând-o pe cea umană.

În astrologia natală, planetele sunt interpretate ca diferite părți ale vieții. Deși astrologia dezvoltată în ultimele decenii pune foarte mult accent pe partea psihologică, influența lor descrie atât experiența internă, cât și cea externă. În realitate, cele două sunt strâns legate. Lucrurile pe care le gândim ne fac să acționăm într-un anumit fel, iar viceversa, evenimentele externe ne vor cultiva modul de gândire.

Astrologia are abilitatea de a descrie lucruri ce nu sunt evidente la prima vedere. De exemplu, Soarele zugrăvește imaginea ego-ului și a identității, dar descrie parțial și lucruri ce țin de prezența masculină în viața cuiva, fie cea a tatălui, fie a altor figuri importante în viața nativului. Din punct de vedere astrologic, Soarele într-o poziție avantajoasă într-o hartă astrală va descrie o personalitate ce are o imagine de sine sănătoasă⁶, și nu este inhibată în a se exprima. Din punct de vedere strict psihologic, prezența sau absența unei figuri paterne ne conturează această imagine de sine, mai ales în anii de dezvoltare⁷.

Desigur, nici în astrologie, nici în psihologie, lucrurile nu sunt atât de simple, pentru că nimic nu există în izolare, însă cert este că psihologia nu exclude astrologia, ci dimpotrivă, ea poate fi explicată într-un mod ce ne va duce peste raționamentul ce a fost cultivat în ultimele câteva sute de ani.

Deși cuvântul *arhetip* nu a intrat în vocabularul lumii anglofone până în anii 1540, și a fost popularizat mai târziu de Carl Jung, ideea există de pe vremea grecilor antici. Cuvântul *archetypum* este o latinizare a substantivului grecesc *archetupon* ce este format din *arche* - ce poate însemna început sau *origine*, și *typon* - ce poate însemna *model* sau *bază*, dându-ne astfel **modelul începutului**.

Originea de arhetip își află bazele în doctrinele lui Plato, a cărui filozofie explică noțiunea de *eidoi*⁸ sau *idee*, ca forme pur mentale ce sunt imprimate în suflet înainte ca acesta să se nască pe Pământ. Aceste eidoi sunt, de fapt, formele primordiale abstracte ce conturează caracteristicile colective ale lucrurilor. Dacă te-am pierdut în atâtea abstracții și filozofii, ce trebuie să îți minte este că aceste idei sunt, în fond, niște esențe primare din combinația cărora se alcătuiește *totul*.

Pentru a înțelege astrologia, trebuie să înțelegem baza: noțiunile mentale pe care sistemul a fost construit. Aceste idei, esențe sau arhetipuri sunt asociate cu conceptul de zeități și divinitate. Însă spre

⁶adică își înțelege punctele forte și punctele slabe, fără exagerări într-o extremă sau alta

⁷asta nu înseamnă că figura paternă este singura care are acest rol, doar că are o însemnătate mai amplificată în cazul expus

⁸Singular: *eidos*

deosebire de modul modern de gândire, și mai ales în contrast cu cel creștin ortodox, divinitatea nu era văzută ca o formă sau forță externă.

Deși zeii și zeițele panteonului grecesc și roman se găsesc în multe povești mitologice, aceștia nu erau înțeleși ca entități înstrăinate, ce își exercitau puterea de pe un munte trăgând cu fulgere, ci ca forțe prezente în viața de zi cu zi.⁹

Ca un lucru să îi aparțină Afroditei, acesta nu trebuia neapărat sanctificat în numele zeiței, ci era de ajuns ca forma să fie plăcută simțurilor pentru a fi afrodisiac. O floare sau un pahar de vin erau în egală măsură ale zeiței, ca și un obiect de cult, pentru că dețineau din trăsăturile acelor forme primordiale ale frumosului și plăcutului reprezentate de Afrodita.

La fel și în ceea ce privește oamenii, preoții lui Ares puteau venera zeul războiului prin ritualuri, însă aceste fapte nu ar fi aparținut mai puțin acestei zeități, decât acțiunea soldaților ce luptau în războaie. Pentru gândirea politeistă, *precum în cer* era literalmente *așa și pe Pământ*, pentru că cele două erau interconectate prin mai mult decât superstiție.

De asemenea, zeii și poveștile acestor panteoane nu erau nicidecum menite ca exemple morale sau de urmat pentru muritori. Ele erau descrieri personificate ale unor forțe abstracte, ce existau peste concepțiile umane de bine sau de rău.

Planetele, în acest context, nu erau văzute ca zeitățile în sine. În textele din perioada elenistică, ele sunt deseori denumite „steaua lui Ares” sau „steaua lui Hermes” denotând rolul lor simbolic. Astfel, într-o astrogramă, pozițiile ocupate de planete arată diferite puncte ce sunt înrudite cu conceptul descris de diferite divinități.

De exemplu, poziția planetei Marte va arăta modul în care acționăm sau suntem instigați la agresivitate, dar și cealaltă parte a conflictului, adică modul în care protejăm. Marte de capul lui este roșu, însă el nu poate fi observat în afara zodiacului, drept pentru care își va exprima culoarea și caracteristicile, adică *ceul*, în parametrii permiși de zodia în care se află. Un Marte în Taur nu va sări la bătaie la fel de repede ca un Marte în Berbec, pentru că în Taur, Marte trebuie să se supună voinței lui Venus.

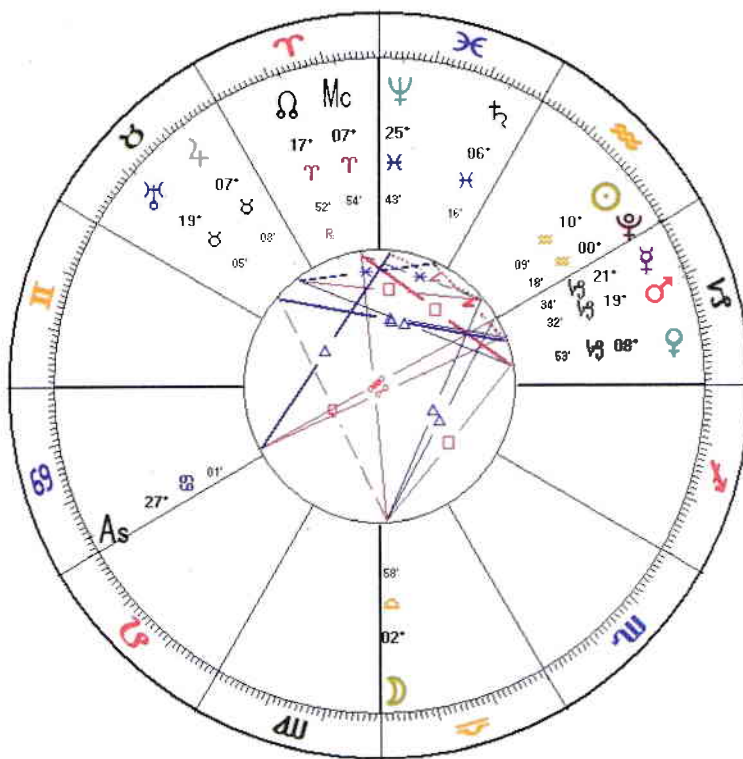
Pe scurt: Planetele sunt *ce*?

⁹Pentru o expunere filozofică mai explicită se recomandă cartea *Cosmos and Psyche* de Richard Tarnas.

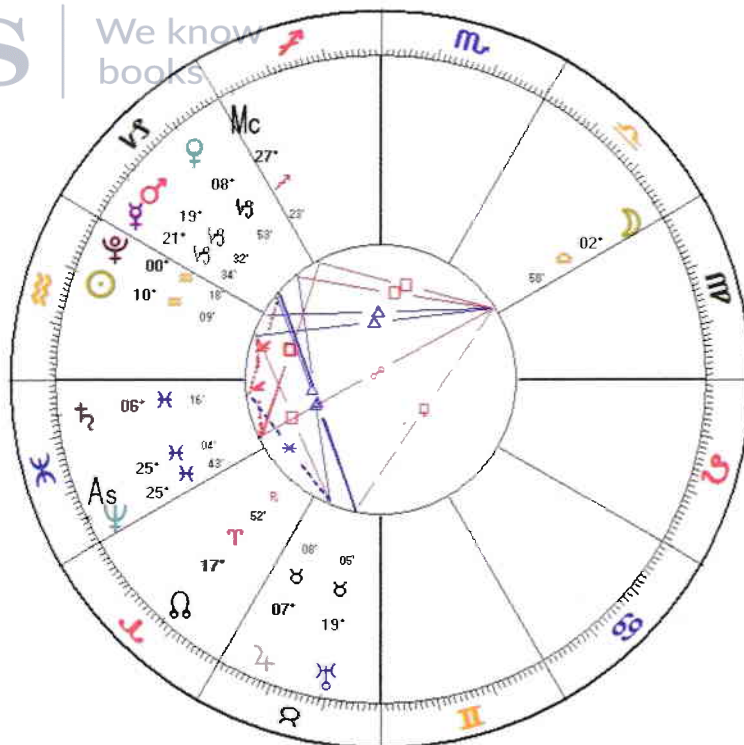
Ca orice altceva în viața umană, pe Pământ.

Dacă până acum am avut *ce-ul* caracteristicilor planetelor, vopsit *cumva* de zodiac, ceea ce mai rămâne pentru a completa tabloul, este *unde*.

Aici intervine combinația spațiu-timpului. Zodiacul și planetele își joacă dansul simetric cu mișcări universale pentru toată lumea sublunară, însă efectul este tradus atât în spațiu, cât și în timp. Nu numai locația, dar și momentul exact sunt coordonatele necesare pentru a pune bazele unei astrograme complete.

Pe data de 30 Ianuarie 2024 la ora 16.07 în București, constelația ce se ridică în orizontul estic este Racul.

În același timp în New York, ceasul este 9.07, iar constelația din partea de est este cea a Peștilor.

Constelația aflată în ascensiune se numește *Ascendent*, și este punctul indispensabil. Pe lângă semnificațiile explicate în capitolul următor, acest grad este unghiul care unește Cerul și Pământul prin matematică. Având acest punct, putem construi în sfârșit, Casele.

Casele, oarecum similare cu echivalentul lor din viața de zi cu zi, au rolul de a localiza activitățile vieții. Ele ne arată *unde* găsim acțiunea planetelor. Cu alte cuvinte, unde sare la bătaie Marte în Berbec? În Casa parteneriatului, în Casa finanțelor sau în Casa sănătății? Deși născuți în același timp, doi oameni separați de distanță vor avea personalități dar și vieți complet diferite, pentru că răspunsul întrebării are 12 variante posibile.

„Și atunci care e faza cu gemenii, cei născuți dar și făcuți?”, te întrebi. Răspunsul aici este, după cum poate ți-ai dat seama, destul de des în astrologie: „Depinde.”